

ikke ud fra en strafferetlig Parallel bjærge Ministeriet. Man maa erkende, at her foreligger et ret langt fremskredet Forsøg. Man har nemlig Statsministerens Udtalelse for, at man havde indhentet Kongens Godkendelse. Jeg skal ikke paa nogen Maade drøfte, hvor holdbar denne Udtalelse er — den har nemlig kun den ene Interesse, at man maa beklage, at Statsministeren har fundet Anledning til at udtale sig om dette Forhold.

Ser man nu paa det Lovudkast, som i Dag ligger paa Rigsdagens Bord, og spørger om dets Gennemførlighed, falder dette Spørgsmaal i 2 Afsnit: dets Gennemførlighed i Praxis og dets Gennemførlighed paa Rigsdagen.

Med Hensyn til dets Gennemførlighed i Praxis er det under mange Debatter paa forskellige Steder klart belyst, hvor overordentlig vanskeligt det vilde være at gennemføre en Lov om tvungen Voldgift i Praxis. Det er belyst saa tidt og saa klart og saa omtrent enstemmigt fra alle Sider, at der ikke er nogen Grund til at dvæle nærmere derved her. Man kan slaa fast, at tvungen Voldgift er et slet Middel overfor Arbejdskonflikter. Naar Statsministeren i denne Forbindelse taler om, at vi, der har sagt dette, foranlediget ved det paatænkte Provisorium, herved skulde gøre os skyldige i Anstiftelse til Lovbrud, saa tror jeg, at en køligere Overvejelse, for saa vidt en saadan maatte være mulig for Statsministeren, vil vise ham, at Udtrykket: Anstiftelse til Lovbrud, er særdeles ilde anbragt paa denne Plads. Det, at man fremhæver, at en paatænkt Lov vil være vanskelig at gennemføre i Praxis, kan dog paa ingen Maade betegnes som Anstiftelse til Lovbrud.

Sagen er den, at det, der er denne paatænkte Lovgivnings store Svaghed, netop er det, at Loven kan gøres virningsløs, uden at det er muligt at paapege noget Lovbrud. Man kan jo meget vel sige til Arbejderne: I skal gaa i Arbejde til den Løn, I har; men man kan ikke forpligte dem til at blive ved det Arbejde. Hvis de siger det op, fordi de finder Lønnen utilstrækkelig, er det deres fuldkomne gode Ret, og det er ikke noget Lovbrud. Og hvis Arbejdsgiveren siger: Ja, jeg skal jo aabne min Fabrik, og jeg skal naturligvis udføre de Ordre, jeg har, men jeg finder ingen Anledning til at samle nye Ordre, for det kan ikke betale sig for mig — saa hjælper denne Lov overhovedet ikke, og Arbejdsgiveren gør sig ikke skyldig i noget som helst Lovbrud. Denne Lov har altsaa al mulig Udsigt til at forblive fuldkommen virningsløs, og det interessanteste

i den er for saa vidt dette, at den paalægger Organisationerne Ansvar for Ting, som jeg ikke rigtig kan se, at de kan have Ansvar for.

Men der fulgte i denne Forbindelse fra Statsministeren en Udtalelse, som jeg ikke kan lade passere upaataalt. Statsministeren talte om dem, der er livsinteresserede i Lovens Overholdelse, og det lød, som om Statsministeren var af den Opfattelse, at det navnlig skulde være Overklassen i Samfundet, der var livsinteresseret i Lovens Overholdelse. Dette tror jeg er en fuldkommen Misforstaaelse; jeg tror, at Loven i Virkeligheden betyder langt mere som Værn for Underklassen end som Værn for Overklassen, langt, langt mere, og er der nogen, der har Udsigt til at klare sig under lovløse Tilstande, er det netop Overklassen. Derfor er det en fuldkommen Misforstaaelse af Statsministeren at tale, som han gjorde, om de Folk, der er livsinteresserede i Lovens Overholdelse. Men denne Lov — det maa være klart for alle, som har beskæftiget sig med disse Emner — var aldeles ikke egnet til at skabe ordnede Forhold, den var langt mere egnet til at fremkalde et Kaos her i Landet, og den var kun „befriende Daad“, som den blev kaldt i „Social-Demokraten“, overfor en eneste Mand, nemlig Hr. Lyngsø. Kun overfor ham vilde denne Lov have været en for Socialdemokratiet befriende Daad, ikke i nogen som helst anden Henseende.

Og hvorledes vilde det være gaaet med denne Lovs Gennemførlighed udenfor Landet? Naar Statsministeren taler om, at Landbrugsprodukterne ikke maatte forðerves, hvilken Udsigt havde Statsministeren saa til, at den Blokade, hvormed Hr. Lyngsø truede overfor danske Varer i Udlandet, vilde ophøre med dette Provisoriums Udstedelse? Hvilken Udsigt var der dertil? Hvis Statsministeren ikke kan svare herpaa, at han havde fuldstændig Sikkerhed for, at Blokaden vilde høre op, var Loven ogsaa i denne Henseende en ganske umulig Foranstaltning.

Statsministeren brugte om sin paatænkte Virksomhed ved denne Lejlighed den Vending, at han vilde hugge Knuden over. Ja, i Historien forekommer der eet Eksempel paa en Knude, der blev hugget over; det var Alexander den Store, der huggede den gordiske Knude over. Men jeg tror oprigtig talt ikke, at Statsministeren staar sig ved for Tanken at fremkalde Billedet af Alexander den Store til Sammenligning med hans egen Virksomhed ved denne Lejlighed. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. N. Neergaard i, at